

*Ó, mennyi, mennyi elhagyott
szerszám és csont,
láthatatlan csapdába holt
előretolt osztagok.*

*S mert élni jó,
hát: Halihó!*

*Oly mindegy, mi is a neved —
szabadság, haza, szerelem.
Vagy, aki vagy: a remény
virággal ékes, vakmerő,
minden poklokra pokoli vígan
induló háromárbcosa.*

*Toporog holt parton,
tehetetlen, holt idő,
kicszelezett elmúlás.*

*Fölágaskodott folyó:
A látomástól fölnyerít
a vágy sörényes mén-feje.*

*Egy szinttel föntebb és alább:
fenékalji kavics — csillag.*

*Mindegyik: felismerés.
És lesz egymásnak távlata,
mélye, magasa, háttere.*

*S lobog hosszan
a rend felett,
a hit felett
Játék és Kaland, az ifjúság
lázpiros örök zászlaja.*

PETRIC SATHÓ FERENC

Feltámadás

*voltam érdes
és úgy vagyok már engedelmes
mint a fű
gerinctörötten is fölállok
— az út végén volt
vagyok már selymes
ott világot
nézem a lámpást ég-e?
nem jött a világvége:
járok
mozdul a lábam
ez már a feltámadás lenne
az angyal száll kerengve
lázálom mozi-jában*

Időrend

*előbb a sebek gyöngysora
aztán a vér
később kalandozásaim kora
az út nakoncipánig
előbb az ember még remél
később már ez is végetér*

*zuhog aztán a vér
és mosolygásnak látszik
végül már csak az út
végül már csak a rézpénz
amely rozsdát virágozik*

Utána rák havának

*pacstírták szíve távolban dobog rég
rák hava után zuhan rám halott ég
sötétben élek a lámpa holott ég
fakó tükörben szép hitem lobog még
bár kerít balszerencse
amint fát a kéreg
s mibe belefognék
dolog szerteszéled*

*bor keserű volt kiürült a korsó
talmi és lom már ami elébb volt jó
fogytán a kedvem s mi van az is forgó
napom is immár mind a legutolsó
utána rák havának
pereg csak mint a lomb
és vérzik mint a szó
mit az ember kimond*

Levél Chiléből A. H.-nek

*Bár nevemet diadálivra vésik,
megvallom Önnek, Adolf,
a művem nem tökéletes még;
a terepszínű szelindekek
kitenyésztése: késik . . .*